

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 115. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14valshoot-idm140708763672624/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

kære Menneske! Jeg siger hende bestandig, at hun gør Uret imod sig selv. Vore Forhold er altfor smaa ... der er altfor Mange, som har ondt deraf – og en ung Pige *maa* tage Hensyn. Nu har hun ganske vist den Evne til at være fortryllende ... hun kommer endnu stadigt i de Kredse, hvor hendes Familie hører hjemme ... man opfatter hende dér nærmest som en Original ... men De kan tro, man tager hende hendes Uafhængighedslyst meget ilde op – man skaaner hende sandeligt ikke, naar hun ikke selv hører derpaa – og hvis ikke ...!

Hvis ikke hun var en smuk ung Pige med egen Formue! ... afbrød Gerhard smilende.

De er slem! Jeg vilde sige, hvis hun ikke havde det i sit Væsen, at hun virkelig var et Menneske for sig selv – af et friere Temperament, mere overlegen end hele »Selskabet« – saa vilde hun aldeles ikke kunne begaa sig her, men maatte – som hun saa tidt i Spøg truer med – udvandre til et fjærnt, øde Ejland! –

Hvor hun straks vilde opsøge en halvild Stamme og opkaste sig til dens suveræne Herskerinde! sagde Gerhard. Jeg tør sværge paa, at Deres Veninde nødigt vilde leve ukendt og uskattet i en fjærn Afkrog. Dertil er hun for ung, for køn, for livlig og – altfor forkælet! tilføjede han.

Fru Funch smilede: Ja jeg véd, jeg har den Vane at anbefale mine Venner ... men jeg har ogsaa grumme faa af dem! sagde hun. Saa rystede hun paa Hovedet, saa' paa ham med sit lyse, klare Blik og sagde alvorlig: Stakkels Annette! Med alt det er hun langt fra lykkelig! –

Hvem er lykkelig? spurgte Gerhard.

De – f. Ex.! svarede hun uden Tøven.

Gerhard sad lidt og legede med en Medaillon, som hang ved hans Uhrkæde. Derpaa saa' han ivejret og spurgte:

Har De haft Børn?

Har haft? Jeg *har* et Barn! Kom! ...

Hun førte ham – med en nydelig Bøjning af Hovedet – ind i Soveværelset. Lidt undselig skruede hun en Natlampe ivejret og pegede paa en lille Seng ved Fodenden af en større.

Gerhard opfangede – halvt uden at vide det – Synet af blomstrede Gardiner, det samme Stof som Sengeomhæng, et pynteligt